

Acolliment dels divorciats (V)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Vaig conclouent la sèrie de glosses sobre els criteris pastorals per a l'acollida i acompanyament de les persones divorciades en nova unió civil. Recordeu que són uns criteris basats en els dels bisbes de Buenos Aires, per la qual cosa inclouen algun paràgraf en castellà.

La setmana passada parlava de l'exploració de la nul·litat canònica i de l'accés als sagraments si es vivia "com a germans". Aquesta setmana parlo del possible accés als sagraments bo i mantenint una convivència marital.

En otras circunstancias más complejas, y cuando no se pudo obtener una declaración de nulidad, la opción mencionada [es refereix a "viure com a germans"] puede no ser de hecho factible. No obstante, igualmente es posible un camino de discernimiento. Si se llega a reconocer que, en un caso concreto, hay limitaciones que atenúan la responsabilidad y la culpabilidad (cf. 301-302), particularmente cuando una persona considere que caería en una ulterior falta dañando a los hijos de la nueva unión, Amoris laetitia abre la posibilidad del acceso a los sacramentos de la Reconciliación y la Eucaristía (cf. notas 336 y 351). Estos a su vez disponen a la persona a seguir madurando y creciendo con la fuerza de la gracia.

L'accés als sagraments d'algunes persones divorciades que viuen maritalment amb una nova parella pressuposa haver fet l'acompanyament-discerniment que hem descrit en les glosses anteriors: conversió i desig de viure l'evangeli; intent infructuós de l'exploració de la nul·litat matrimonial; impossibilitat de la "vida com a germans".

Fetes aquestes passes, és possible que el cònjuge que

voldria viure en veritat la seva nova unió trobi l'oposició de l'altra part, l'amenaça de la separació i el dany que això suposaria per als fills en comú. En aquest cas, és possible que aquesta persona visqui la relació marital com una penalitat, sense consentiment moral i, per tant, amb una culpabilitat atenuada. En aquest cas, no essent culpable dels actes d'adulteri o de fornicació, no l'impedirien d'apropar-se als sagraments. Aquesta situació, però, no l'eximiria de continuar treballant pacientment per la conversió del cònjuge i l'inici de les vies anteriorment proposades.

Animo a les persones que es reconeixen en això que he descrit a apropar-se a un sacerdot, a confiar-li-ho, a demanar-li ajuda i a fer el camí de retorn a la vida sacramental

No veig que aquesta via d'accés als sagraments es pugui considerar per a aquelles persones que ignoren el caràcter pecaminós de l'adulteri o de la fornicació o llur incompatibilitat amb la comunió eucarística. Les persones que segueixin un acompanyament com el que proposen aquests criteris superaran aquesta ignorància i comprendran que no és possible combregar sense primer reformar les seves vides d'acord amb l'Evangeli.

Animo a les persones que es reconeixen en això que he descrit a apropar-se a un sacerdot, a confiar-li-ho, a demanar-li ajuda i a fer el camí de retorn a la vida sacramental.

